

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2012. október 21.
(vasárnap este)**

Cseri Kálmán

KI MUNKÁLJA AZ ÜDVÖSSÉGÜNKET?

Alapige: Filippi levél 2,12-15

Ezért tehát, szeretteim, ahogyan mindenkor engedelmeskedtetek, nem csupán jelenlétemben, hanem sokkal inkább most, távollétemben is, félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket, mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az Ő tetszésének megfelelően. Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent, hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban, ha az élet igéjére figyelték.

Imádkozzunk!

Dicsőséges Urunk, Jézus Krisztus, hálásan köszönjük ezt a csendes vasárnap estét. Köszönjük, hogy ma is megadtad a mindennapi kenyerünket, elkészítetted a minden napra szükséges igét. Köszönjük, ha észrevettük azokat a szolgálatokat, amiket nekünk készítettél mára, és nem testáljuk át másokra, és nem halogatjuk holnaputánra. Köszönjük az imádságra elkészített alkalmat.

Bocsásd meg, hogy olyan sokszor mással töltjük el azt az időt. Urunk, egyedül te látod, hogy igaz-e, amit most a végén énekeltünk, hogy vágyakozó szívvel, epedve várjuk a veled való találkozást. Bocsásd meg, ha nem így van. Köszönjük, hogy te akkor is elének jössz az úton, mert te tudod a legjobban, hogy milyen nagy szükségünk van reád.

Könyörülj meg rajtunk. Segíts felemelni a tekintetünket a csüggedésünkből, önmagunkról. Könyörülj meg rajtunk, hogy ne a magunk érdemeiben és erényeiben, hanem egyedül a te érdemedben és a te érettünk bemutatott áldozatod erejében bízunk.

Ajándékozz meg minket ígéreted szerint igéddel és jelenléteddel. Hisszük, Urunk, hogy ketten vagy hárman biztos vagyunk itt, akik a te nevedben jöttünk össze. Kérünk, ajándékozz meg mindannyiunkat önmagaddal. Világosíts meg az értelmünket, nyisd ki előttünk kegyelmesen az ige ajtaját, és engedd, hogy tisztuljon, változzék, újuljon az életünk. Adj nekünk egészen új életet és az abban való növekedést a te dicsőségedre, és sokaknak hasznára.

Ámen.

KI MUNKÁLJA AZ ÜDVÖSSÉGÜNKET?

Igehirdetés

Sokan olvassuk most bibliaolvasó vezérfonalunk szerint Pál apostolnak Filippibe írt levelét. Éppen a megelőző napokban került elénk ez a szakasz, amit az előbb halottunk. Gyakran megjegyzik bibliaolvasó emberek, hogy itt nyilvánvaló ellentmondásról van szó. Azt írja az apostol, hogy „félelemmel és rettegéssel munkáljátok az üdvösségeteket, mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést...” Hát most akkor ki munkálja a mi üdvösségünket? Kitől függ az, hogy egy ember, aki beleszületett a kárhozatba — és mindannyian ebbe az Isten nélküli reménytelen állapotba születtünk bele —, ebből átkerüljön az Istennel való közösségbe, az üdvösségbe, és ez értelemmel, tartalommal töltse meg már ezt a néhány évtizedet is, amit itt töltünk, és örök életet ajándékozzon neki. Kitől függ ez?

Ha Isten az, aki munkálja bennünk mind az akarást, mind a megvalósítást, akkor miért kezdi azzal az apostol, hogy félelemmel és rettegéssel munkáljátok a ti üdvösségeteket? Ha meg tőlem függ az, hogy fogok-e üdvözülni, akkor miért említi ilyen hangsúlyosan, hogy Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a megvalósítást? Nyilvánvalóan szembekerül itt Isten szabad döntése és az embernek a felelőssége — mondják ezek az emberek.

Ajándék az üdvösség, vagy pedig meg kell dolgoznom érte, és tőlem függ, hogy megszerzem, vagy nem?

Szeretném, ha látnánk, hogy ez egyáltalán nem elméleti kérdés, amivel itt egy vasárnap este „elszórakozhatunk”, ez mindannyiunk életének a legdöntőbb kérdése, hogy ami erre a Szentírás helyes válasza, az megvalósul-e az életünkben.

Mindenekelőtt megjegyzem, hogy az egész Biblián párhuzamosan végigvonul ez a két kijelentés, hogy mi mindent, egyedül és kizárólag Istennek köszönhetünk, és ugyanakkor mindnyájan felelősek vagyunk azért, hogyan alakul a sorsunk és az örök sorsunk is. Csak néhány elég ismert ígét említek.

Jézus azt mondja egy helyen: Senki sem jöhet énhozzám, csak akit az Atya von hozzám. Ugyanakkor azt mondja: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és terheket hordoztok.” (Jn 6,44. Mt 11,28).

A Bibliából tudjuk, hogy minden Isten jó akaratától függ, különösen a mi üdvösségünk. Ugyanakkor Jézus olyan szomorúan mondja a jeruzsálemieknek: „Hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, mint a kotlós a csibéit, de ti nem akartátok,” és ezért jön az ítélet. (Mt 23,37).

A Lukács 22,22-ben van megírva. Jézus mondja, amikor keresztre feszítése előtt beszélget még tanítványaival. „Az Emberfia elmegy ugyan, amint elrendeltetett, de jaj annak az embernek, aki elárulja Őt!” És Júdás is ott van azok között, akiknek ezt mondta. Hát akkor most felelős Júdás azért, hogy elárulta Jézust, vagy nem? Az Emberfia elmegy úgy, ahogy elrendeltetett, mintha Júdás nem lenne. És mégis, jaj annak, aki elárulja Őt. Egymás mellett párhuzamosan fut a két vonal: Isten szabad döntéseinek a sorozata és ugyanakkor az ember felelőssége.

Azt mondjuk, hogy a mi logikánkkal ez összeegyeztethetetlen. A Biblia azt mondja, hogy Istennél ez nem is kettő, hanem egy. Ami nekünk kettőnek tűnik, az nála tökéletes egységben van. Miért? Mert Ő maga mondta, hogy amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az Ő gondolatai a mi gondolatainknál. És ezt nekünk alázatosabban és komolyabban kellene vennünk. Le kellene szállnunk arról az Isten nélküli gőgről, hogy én mindent megérthetek, mindent jobban értek, még Istent is korrigálhatom, számon kérhetem, helyreigazíthatom. A magunk

helyét kellene elfoglalnunk ebben a világmindenségben, és akkor sokkal több mindent értenénk.

Ha a geometriából hozok egy hasonlatot, akkor gondoljunk arra, hogy a gömb olyan test, ami háromdimenziós térben látszik gömbnek. De ha ugyanezt a kétdimenziós síkban ábrázoljuk, az egy kör. Vagy ha nagyon kicsi, akkor egy pont. Ezen lehet vitatkozni, egymást győzködni, hogy ugyan ne magyarázz nekem, ez gömb, nézd meg, de aki csak két dimenzióban gondolkozik, az azt mondja: ne magyarázz nekem, látod, hogy kör.

Isten pedig végtelen dimenziókban gondolkozik. Nem tudjuk felérni az Ő gondolatait. A Biblia azt mondja: amire szükségünk van ahhoz, hogy eligazodjunk ebben az életben, és az örök élet ajándékát tőle elfogadjuk, azt Ő kijelentette nekünk a Szentírásban. Az Ő Szentlelke megvilágosítja az értelmünket, ésszel is felfoghatunk nagyon sok mindent az Ő gondolataiból. De van, amikor az ember odaér: ezt már nem tudom összeegyeztetni. Nem tudom elképzelni. De mivel Isten mondja, nem vonom kétségbe, hogy igaz. Ő nem hazudik. És akkor a hittemmel igazságként elfogadom.

Nem azt feszegetem és próbálom szánalmas erőlködéssel magyarázni, amit nem lehet megmagyarázni a mi néhány dimenziós létünkben, hanem azt kérdezem: mi az én feladatom? Amit Ő önmagáról mond, hogy elvégzett és majd meg fog valósítani, ez az Ő dolga, Ő biztos, hogy azt tökéletesen elvégzi. De mi az, amit rám bízott? Mert rajtam nem azt kéri számon, amit ő elvégzett és majd ezután el fog végezni, hanem azt, ami ebből énrám következik, és amit Ő nekem parancsolt.

Így kellene ezekhez a titkokhoz közelítenünk. Így figyeljünk fel arra is, hogy Jézus néhány alkalommal említi azt, hogy Isten az örökkévalóságban sok mindent eldöntött az üdvösségünkről. De sokkal gyakrabban és részletesebben beszél arról, hogy mit tegyünk meg azért, hogy ki ne maradjunk ebből az üdvösségből, és ha már valaki ezt az új életet megkapta tőle, akkor hogyan járjon abban, hogy az Isten dicsőségét szolgálja, és másoknak is hasznos legyen.

Az első mondat, amit Jézus mondott nyilvános fellépésekor, így hangzott: „Közel jött hozzátok az Isten országa, térjete meg azért, és higgyetek az evangéliumban.” Bejelent egy tényt, egy titkot jelent ki: itt van közel az Isten országa, be lehet abba lépni, és mindnyájunknak erre van a legnagyobb szükségünk. Nos, akkor most ne azt firtassátok, hogyan, mikor, merre, meddig... Azt Isten elkészítette, itt kínálja. Térjete meg! — vagyis forduljatok meg, hátra arc! Ne elfelé menjete Istentől, hanem közeledjete hozzá, és higgyete annak, amit mond nektek. Aztán majd meglátjátok, mi-mindent végez el Isten az életetekben. A titkot is kijelenti, de még sokkal részletesebben beszél arról, hogy mi a mi feladatunk.

Van egy jellemző jelenet a evangéliumban. Egyszer valaki bennfentes kíváncsisággal megy Jézushoz: mondd már meg, vajon kevesen fognak üdvözülni? (Innen már egy lépés csak, hogy kik fognak üdvözülni? A szomszéd is? Remélem nem. Én is? Remélem igen.) És mit felel erre Jézus? Ezt olvassuk a Lukács 13,24-ben: „Vajon kevesen vannak-e, akik üdvözülnek?” Erre Jézus így felelt: „Igyekezetek bemenni a szoros kapun, mert mondom nektek, hogy sokan akarnak majd bemenni, de nem tudnak.” Vagyis mit válaszol Jézus? Nem válaszol a kérdésre. Semmi közöd hozzá! Ez az Isten hatásköre, hogy ki üdvözül és ki nem. A te dolgod az, hogy mivel nyitva van az üdvösség kapuja, lépj be azon.

Jézus itt két különböző szót használ arra, hogy igyekezni. Ez fontos, mert nem derül ki egészen a magyar fordításból. Az első görög szó: agonidzó, ami azt jelenti:

KI MUNKÁLJA AZ ÜDVÖSSÉGÜNKET?

valamit életre-halálra megcsinálni. Ha belepusztulok is, ezt meg akarom valósítani, mert ez többet ér nekem, mint az életem. Hiába maradnék életben, szegény lennék e nélkül. Ezt mindenképpen el kell érni, meg kell szerezni, meg kell valósítani. Ezt a szót használja először. Azt mondja: így igyekezzetek bemenni az Isten országába —, mert sokan vannak, akik szeretnének bemenni, de nem mehetnek.

Itt egy szelíd, langymeleg szó van, tulajdonképpen így fordíthatnánk: sokan vannak, akik fontolgatják, hogy esetleg majd egyszer foglalkoznak a gondolattal, hogy be kellene menni. Azt mondja Jézus: ebből nem lesz semmi, ott pusztulnak el kinn. Vagy életre-halálra, teljes erővel és most, amikor meghallod, hogy nyitva van, és erre van a legnagyobb szükséged —, vagy nem fogsz bemenni. Ahhoz pedig semmi közöd, hogy hányan fognak oda bemenni. Te azzal foglalkozz, hogy te kinn ne maradj.

Jézus nem sokszor beszélt keményen, és főleg durván nem beszélt. Mégis érdekes, hogy amikor egyszer Péter apostol is kíváncsiskodott: Uram, hallottam valamit Jánosról, hogy ő életben fog maradni még akkor is, mikor te visszajössz? Mit mondott neki Jézus? „Mi közöd hozzá? Te kövess engem!” Néha a kérdéseinkre ez az Ő válasza, ha az a válasz nem tartozik ránk. Ha a kérdés nem jó. Ha nem mi vagyunk ott illetékesek. Ha valaki bele akar okoskodni, fontoskodni az Isten illetékességébe. Ez az Ő illetékessége, hogy kevesen vagy sokan, meg kik üdvözülnek. Az meg az én felelősségem, hogy ha Ő külön meghív engem és rámutat a nyitott ajtóra, akkor lépjek be most, mert nem tudom, hogy megérem-e a holnapot.

Itt is erről van szó alapigénkben. Jézus kinyitotta előttünk az új életnek az ajtaját: lépj be! Jézus kínálja azt a gyógyszert, amitől az egész életünk meggyógyulna, vedd el és vedd be most, mert máris szükséged van rá. Ő valami lehetőséget hozzáférhetővé tett a számunkra, akkor éljünk ezzel a lehetőséggel. Mivel Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a véghezvitelt, éppen ezért félelemmel és rettegéssel munkáljátok ti is a ti üdvösségeteket. Nem ti fogjátok üdvözíteni magatokat, azt Isten elrendezte. Erre csak Ő képes. De annyit tegyél meg: nyújtsd a kezedet, és hálásan elfogadod ezt az ajándékot.

Jézus szinte azt mondja itt: kinyitottam a börtönötök ajtaját. Gyertek ki! Aki ezek után is benn marad, ő felelős azért, hogy ott pusztul el. Aki az Ő szavára kijön, az kint rádöbben arra, hogy még ezt is neki köszönhetem, hogy meghallottam, komolyan vettem, nem okoskodtam, nem halogattam. Itt vagyok kinn, és szabad vagyok. Még ez sem az én érdemem. — És mégis az ő felelőssége, hogy kijön, vagy nem.

Nem ellentmondás tehát ez, amit itt Pál apostol egy mondaton belül ír, hogy félelemmel és rettegéssel munkáljátok, mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a megvalósítást. Ez azt jelenti: mivel most már megtehetitek, tegyék meg!

Ismertem egy áldott életű idős lelkipásztort, aki akkor még fiatal lévén, minket, fiatalokat különös szeretettel és felelősséggel, keménységgel segített előbbre az Úr Jézus útján. Súlyos beteg lett és akkor még sok olyan gyógyszer volt, amiről az itthoni orvosok csak hallottak, hogy Svájc-ból, Németországból meg lehetne hozatni, de itt még hasonló sincs. Az ő orvosa is azt mondta: van egy gyógyszer, de ezt csak Svájc-ból lehetne meghozatni, s elég drága is. Ezt megtudta az ő egyik lelki gyermeke, aki akkor már évek óta Svájcban élt. Éppen meglátogattam egyszer ezt az idős lelkészt, amikor váratlanul megérkezett ez a fiatalember Svájc-ból, és hozta a gyógyszert. Nem sokkal ezután jött az orvos, aki néha meg szokta nézni a kis öreget, és majd' kiugrott a bőréből. Fantasztikus! Itt fogom, ez fog segíteni. Napi két kapszula bő folyadék-

kal, az elsőt most mindjárt tessék bevenni. Előttem van, ahogy a kis öreg reszkető kezét nyújtotta, megfogta, bevette és a fiatalemberre nézve hálásan azt mondta: áldjon meg az Isten érte, fiam!

Arra gondoltam, hogy ha ő most itt elkezdi körülményeskedni, és azt mondja: dehogy, ilyen drágát én nem fogadhatok el. Hátha valaki másnak nagyobb szüksége van rá. Hátha magától is elmúlik a betegsége... Nem szövegelt butaságokat. Megkapta azt, amire szüksége volt. Szeretetből kapta. A fiú még kedvesen megemlítette: tessék elfogadni, én ezt most megengedhetem magamnak. Minden a helyén volt, nem kellett szövegelni. Be kellett venni, és ő ezt tette.

Olyan sokszor magyarázkodunk, okoskodunk, halogatjuk: szeretném ezt érteni, azt nem értem, ellentmondás, nem tudom összeegyeztetni – mikor ott a gyógyszer. Be kellene venni. Persze hogy sokba került. Jézus Krisztusnak, az Ő bűn nélküli, tiszta életébe került, plusz még kimondhatatlan szenvedésekbe. De a gyógyszert kínálja. Hinni azt jelenti: elhiszem, amit mondasz, ami itt meg van írva, és elkezdem hozzáigazítani az életemet.

Abban a vidéki gyülekezetben, amelyikben egy ideig szolgáltam, egészen közelről láthattam egy család életének a megváltozását, és az is szemlélteti számomra ennek a bibliai igazságnak sok részletét. A férfi alkoholista volt, rendszeresen verte a feleségét. A gyerekek rettegtek már attól, hogy késő este mikor jön haza, mert volt úgy, hogy pizsamában zavarta ki őket az ágyból éjszaka. Nem volt egy ép bútor, mert kisbaltával mindent szétvert, amikor rájött a bolondéria. Rettenetes életük volt.

Egyszer sikerült elhívni egy gyógyító-hétre, megtért, megszabadult. Egy másik ember jött haza. Attól kezdve dolgozott, megbecsülték a munkahelyén. Minden pénzt hazahozott. Nagy nehezen, mert ez nem ment könnyen, magához szelídítette a gyerekeit... Az esti ordítózás helyett énekszó és imádság hallatszott ki az ablakon. Egy délután találkoztam vele. Munkából ment haza. Olyan boldogan mutatott egy reklámszatyrot és mondta: viszem ma is a vacsorát nekik. Mióta az Úr Jézus megszabadított, minden nap én vásárolok meg. Megsúgom, hogy ma meglepetés is lesz. Vettem egy túrórudit a gyerekeknek. A múltkor is vettem már egyet, négyfelé vágtuk, és olyan boldogok voltak, mindegyiknek jutott belőle valamennyi. A feleségemnek nem jutott, de ő kapott egy pusztit. Tudja, évek óta nem csókoltam meg a feleségemet.

Egyszer csak hirtelen megkérdezte: hány óra van? Mondom: fél hat. Jaj, akkor sietek haza, mert megígértem, hogy hat előtt hazaérek, és én soha többet nem akarok csalódást okozni a családomnak. Azzal elment.

Nos, ez jelenti azt: félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez. Ezt a furcsa kifejezést nyugodtan fordíthatnánk így is: szent komolysággal munkáljátok a ti üdvösségeteket. Ez az ember nem attól félt, hogy ha hat után két perccel ér haza, a felesége megszidja vagy megveri, hanem attól félt, hogy még egyszer meg ne bántsa azt, akit ő hosszú ideig nem szeretett, aki így is várt rá, és akit most már nagyon szeret.

Mi mindnyájan így vagyunk Istennel. Hosszú ideig nem szerettük, Ő nagy szeretettel várt ránk, s ha valaki hozzá tért, most már nagyon szereti Őt. És nem tőle félt, hanem attól félt, hogy ezek után ezt az Istent meg ne bántsa semmivel. De ez sem görcsös félelem, hogy jaj, állandóan azt vizsgálom, nem bántottam-e meg valamivel –, egyszerűen csak odafigyel arra, hogy a szeretete, a hálája áradjon szabadon. Hiszen tőle kapott mindent, az üdvösségét is. Éppen ezért félelemmel és rettegéssel őrzi azt a kincset, amit kapott tőle, és igyekszik az Ő kedvében járni és másoknak is hasznára lenni.

KI MUNKÁLJA AZ ÜDVÖSSÉGÜNKET?

Még ennek az igazságnak a másik felét is szemléltette ez a férfi a számomra, mert egy alkalommal a templomban bizonysgot tett arról, hogy Isten hogy nyúlt bele az életébe, és máig emlékszem, hogy mindent Istennek tulajdonított. Azt mondta: hálás vagyok az én Uramnak, hogy elvitt arra a hétre. Hálás vagyok, hogy az eltompult agyammal képes voltam felfogni az igét, amit ott mondtak. Hálás vagyok, hogy elem tárta a bűneimet, hogy tudtam sírni a bűneimen, s bizonyossá tett arról, hogy megbocsáttattak az én bűneim, és új élettel ajándékozott meg. Mindent Istennek köszönt meg. Nem tudta ő még akkor aranymondásként sem idézni ezt, hogy Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a megvalósítást – de erről tett bizonysgot, mert ezt tapasztalta meg. És éppen ezért félelemmel és rettegéssel ügyelt arra, hogy amit kapott, az megmaradjon, amire őt Isten elsegítette, azzal másokat is megajándékozzon.

Ezért részletezi itt Pál apostol is ezt. Miután röviden megemlíti a legfontosabbat, hogy Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a megvalósítást, ezek után arról szól, mi következik ebből a számotokra. Ez Isten dolga. Ezt Ő tökéletesen elvégezte. Az örökkévalóságban eldöntötte, Jézus Krisztus megvalósította, s a kereszten elhangzott a nagy kijelentés: Elvégeztetett. Jézus halálával elvégeztetett minden bűnös halálos ítélete, és minden benne hívőnek a jogerős felmentése. Ezt csak Ő tudta elvégezni. Ez az evangélium.

Akkor éppen ezért mi következik ezután? Zúgolódás és vonatkozás nélkül tegyetek meg mindent – vagyis tanuljatok meg feltétel nélkül bízni Istenben. Ez a zúgolódás szó ugyanaz, amit a Mózes könyveiből ismerünk, amikor Isten népe a pusztában vándorolt és újra és újra valami miatt zúgolódni kezdett. Hol megunták a manát, hol nem volt víz, hol nem tételezték fel Istenről, hogy van olyan hatalma, hogy be tudja őket vinni atyáik földjére – szidták Istent, Mózeset, mindenki rossz volt. Zúgolódtak, mert nem bíztak feltétel nélkül abban, aki pedig számos csodán keresztülvitte már őket.

Azt mondja Pál: ez a legfontosabb. Mivel mindent Istennek köszönhettek, zúgolódás nélkül bízzatok benne. Isten igazat mond. Amit megígért, meg fogja tenni. Egyedül Ő tudja, mi a legjobb időpontja annak, hogy megtegye. Nem kell türelmetlenkedni, nem kell követelőzni, kételkedni. Bízni kell. Előre megköszönhetitek mindig Istennek, hogy egy újabb bajból hogy fog kiszabadítani titeket. Mert ki tud és ki fog szabadítani. Bízzatok benne.

És akkor jön három fontos és speciális jelentésű szó: legyetek feddhetetlenek, romlatlanok, mint az Isten hibátlan gyermekei.

- A feddhetetlenek, azt jelenti: a keresztyén ember a világ előtt. Milyennek minősít engem a világ? Nagyítóval keresi a hibákat a hívőknek az életében. Ne találjon. Dániel életében is nagyítóval keresték. Jött a könyvrevízió, mindenféle átvilágítás, és a méreg ette meg őket, hogy sehol nem találtak hibát. Pontos volt a munkája, becsületesen végzett mindent. Úgy találtak mindent, ahogy bevallotta. Nem volt különbség a szavak meg a tettek között. Fantasztikus! Ki kellett agyalni valamit, hogy mégis hogyan árthatnak neki. Feddhetetlen volt. Legyetek ilyenek! Becsületesen, egyenesen, igazmondóan, jó munkát végezve élni a világ előtt.

- A „romlatlan” az ember rejtett, láthatatlan világára utal. Amit nem lát a világ, a gondolataim, a szándékaim, az indítékaim. Azok is legyenek tiszták és Isten előtt feddhetetlenek.

- „Isten hibátlan gyermekei” — ez a kifejezés ott fordult elő, amikor áldozatot mutattak be Istennek, áldozati állatot, mert annak hibátlanoknak kellett lennie. Ez az Isten iránti tiszteletnek az egyik kifejezése volt. Nem a selejtet vetem oda neki, hanem a legszebbet hozom nagy-nagy tisztelettel, hálával és hódolattal az én Uramnak. Így adom oda magamat is hálaáldozatként. Mindenestől, semmit vissza nem tartva tőle.

Legyetek feddhetetlenek, romlatlanok és hibátlanok. És ezek után mi fog történni? — kérdezi az apostol. Az, hogy ebben a sötét és megromlott világban kezdenek odafigyelni rátok. Világítani kezdtek, mint csillagok az éjszakában.

Minden hívő ember fény a sötét világban. Isten fénye árad belőle. Őt nézik, és Istenre kénytelenek gondolni. Hogy mondta Jézus? „Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy látva a ti cselekedeteiteket, dicsőítsék mennyei Atyátokat”. (Mt 5,16).

Bízzatok Istenben, zúgolódás nélkül, legyetek feddhetetlenek, romlatlanok, hibátlanok — és elkezdetek világítani. A fényre mindenkinek nagy szüksége van, különösen ebben a nagy sötétségben.

Mit mond tehát a Szentírás erről? Azt mondja, hogy mindent Isten tett meg azért, hogy mi a nélküle való elveszett állapotból vele közösségre, üdvösségre juthassunk. Még a vágyat is Ő ébreszti fel egy ember szívében, amikor már elege van magából, és vágyakozni kezd Isten után.

Az is Isten munkája, hogy igeközelbe vonja az ilyen embert. Rácsodálkozik Isten szeretetére, megkeseredik a maga bűnei miatt — lásd a pünkösdi prédikációt: szívükben megkeseredtek, azt kérdezték: mit cselekedjünk? Péter megmondja, hogy mit cselekedjenek: Bánjátok meg a bűneiteket, hagyjátok el! Jézusért bocsánatot kaptok, és majd a Szentlélek vezet titeket. Ma is ez a menetrendje mindennek. Ez mind Isten munkája.

És mit kell nekünk tennünk? Azt, hogy ha nyitva van az ajtó, lépjek be. Ha ezt hallom, akkor higgyem el és tegyem meg. Ma este ezt kérdezi tőlünk a mi Urunk: vajon beléptünk-e már ezen a nyitott ajtón? Elmondhatjuk-e, hogy Isten kegyelméből feddhetetlen, romlatlan, hibátlan az életem? Vannak bűneim, mert ez nem azt jelenti, hogy bűn nélküli, hanem azt jelenti, amit az előbb hallottunk.

Mennyi időt töltöttünk ma a mi mennyei Atyánkkal az Úr Jézus szent napján? El tudnánk-e mondani itt most az ígét, amit ma olvastunk és a szívünkbe véstünk? Ilyen jelei vannak annak, hogy beléptünk az ajtón. Vagy pedig csak fontolgatjuk, hogy esetleg majd egyszer, nem kell elhamarkodni, nem szabad semmit túlzásba vinni, és egyéb hasonló ostobaságokkal mentegetjük magunkat. Isten ma ezt kérdezi először. Ne azt firtassuk, hogy Ő kit, mikor, hogyan választott ki. A kegyelmi kiválasztás titka Isten dolga. Ő azt mondja: mivel nyitva van az ajtó, beléptél-e már? Miért nem? Meg tudod indokolni, miért nem? Mire és meddig óhajtasz várni? Van-e növekedés abban, hogy feddhetetlen, hibátlan, romlatlan vagy? Világítasz?

A másik kérdés: mit mondjunk? Elkezd világítani az ember, aztán megkérdezik, és arra valamit mondani is kell. A Biblia itt hangsúlyozza, hogy nekünk egy meghívást kell átadnunk: Isten téged is szeret, vár — gyere hozzá! És próbáljuk röviden elmondani, hogyan találtunk mi oda, és hogy találhat ő is oda. Reánk ezt bízta a mi Urunk.

Jézus azt mondja: embereket halásszatok ki a pusztulásból az életre. Tegyetek tanítvánnyá. Kiket? Minden népet. És ha közülük némelyek nincsenek kiválasztva?

KI MUNKÁLJA AZ ÜDVÖSSÉGÜNKET?

Honnan tudod? Mi közöd hozzá? Ez nem rád tartozik. Ez az Isten hatásköre. Rám azt bízta: tegyek Jézus tanítványává mindenkit. Aztán ha valaki tanítványává lesz, rá fog jönni, hogy ezt nem magának köszönheti, nem is az én ügyességem volt, aki őt hívogattam, hanem ez is az Isten szeretete volt. De arra majd ő magától utólag rájön. Nem ezt kell nekem magyaráznom, hanem a meghívást átadni. Azt a meghívást, ami rajtam is segített.

Így értsük ezt az ígét: félelemmel és rettegéssel, vagyis szent komolysággal munkáljátok üdvösségeteket, nem felejtve el, hogy Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az Ő tetszésének megfelelően.

Imádkozzunk!

Istenünk, csodáljuk türelmedet. Érthetetlen az a szeretet, amivel te előbb szeretted minket már akkor, amikor mi még ellenségeid voltunk — vagy talán most is azok vagyunk. Hiszen olyan sokszor tiltakozunk rendelkezéseid ellen, megszegjük parancsaid, nem kérdezzük: mit akarsz, hogy cselekedjünk? Vagy ha tudjuk is a szívünk mélyén, mégis oly sokszor mást teszünk.

Isten, légy irgalmas nekünk, bűnösöknek! Munkáld ki bennünk azt, hogy engedjünk hívásodnak, hogy felszabaduljunk arra, hogy tudjuk szeretni egymást, teljes szívünkéből és lelkünkéből szeressünk téged és szolgáljunk neked.

Kérünk, Urunk, beszélj velünk még tovább is ezeken az ígéken keresztül, és készíts most ez alatt a néhány nyugodtabb nap alatt alkalmat arra, hogy kinyíljon a szívünk előtted. Világosítsd meg Szentlelkeddel az értelmünket. Legyen a te ígéd valóban lábaink szövétneke, és bátoríts, hogy lépjünk is abba az irányba, amerre ígéd mutatja.

Könyörgünk hozzád az ünnep küszöbén a mi népünkért. Adj népünknek, Istenünk, lelki felébredést. Ne hiába hangozzék az a sok prédikáció és szentbeszéd, ami ma is elhangzott ebben az országban. Te légy az, aki munkálkodsz ígéd és Lelked által.

Könyörgünk hozzád: erősítsd, bátorítsd mindazokat, akik jót akarnak ennek a népnek. Tapaszd be a hazug szájakat és fogd le az ártani akaró kezeket. Rajtunk pedig könyörülj, hogy mindig azok között legyünk, akik rád figyelnek, hogy neked engedelmességedre mások javát tudjuk szolgálni a te dicsőségedre.

Ámen.

Lelkek éjét oszlatni fénnel:
Reád az Úr ezt bízta, lásd,
S azt, hogy hozz Krisztus szent nevével
A bűnösnek szabadulást.
Az Isten vérét adta értünk;
Láttasd, hogy szent példája hat,
S hogy áldott útját járva hittel
Te is adod egész magad.

(472,3 dicséret)